

Lasirinne

Se oli elämämme parhaita päätöksiä, kun muutimme pitkän pohdinnan jälkeen Ilvekadulle Lasirinteeseen asumaan.

Riihimäen Lasitehdas rakennutti kerrostalon henkilökunnalleen ja työntekijöilleen. Siihen oli mahdollisuus päästä pienellä alkupääomalla asumaan. Riihimäen lasitehdas takasi pankkilainat sen asukkaille. Niin mekin Ollin kanssa päätimme ostaa itsellemme siitä talosta 36,5 neliön yksion, jossa oli keittiö yhdistettynä olohuoneeseen ja alkovi missä nukuttiin, myös kylpyhuone vessoineen ja mitä parasta 6,5 metriä pitkä parveke, siellä pyykit kuivuivat kesäisin. Mutta ensin vähän pelotti parvekkeella, kun se oli kolmannessa kerroksessa. Olimme nuoria vielä silloin, vähän päälle kaksikymppisiä, sen jotkut asukkaat luulivat meitä, jotka siihen muuttivat, että me ollaan vielä jonkun asukkaan lapsia. Muistan sen aina kuinka onnellisia olimme, kun siihen taloon muutimme. Talosta tulikin hieno, sen julkisivut olivat lasia ja muutenkin edustavan näköinen, sanoivat siihen aikaan, sitä Riihimäen hienoimmaksi kerrostaloksi. Olimme tietenkin erittäin tyytyväisiä, kun pääsimme siihen omaan asuntoon vielä Jouluksi muuttamaan ja olihan se meidän ensimmäinen oma koti. Meillä oli silloin melkein kolmen vuotias Tiina tyttö, mutta myöhemmin meille vielä syntyi siihen asuntoon poika Olli- Pekka, 1968.

En tuntenut ketään siitä talosta, kun siihen muutimme, mutta Ollille ihmiset olivat kaikki tuttuja lasitehtaallisia.

Siinä talossa asui paljon lapsiperheitä, niin lapsilla oli paljon saman ikäisiä leikkikavereita. Kyllä niihin muihin asukkaisiin pian tutustui pihalla hiekkalaatikolla ja keinuilla. Myös talossa oli alakerrassa hyvät pyykinpesutilat ja sauna, josta saatiin hyvä saunavuoro, mutta meidän oli sinne mentävä ulkokautta, koska se oli talon toisessa päässä. Me saatiinkin hyvä saunavuoro lauantaisin klo. 18.00. Myös lasitehtaan koulu oli siinä ihan lähellä, kun molemmat lapset aloittivat koulun sitten myöhemmin. Siinä talossa asuivat herrat ja työläiset, ihan sovussa, ei ollut mitään ongelmia. Olli kävi ruokatunnilla kotona syömässä, kun oli lasinpuhaltajana rakot palannut käsissä monta kertaa käsissä, laitoin ruokatunnilla, sen rakon läpi neulalla villalangan sen läpi, niin se parani nopeammin. Myös siihen aikaan käytettiin teryleeni housuja, niihin paloi herkästi kuumasta lasista reikiä, ei auttanut muu, kun paikata ne siinä ruokatunnilla, Ollin maatesa pitkällään siinä lattialla. Minä en vielä siihen aikaan ollut töissä, kun meidän lapset olivat vielä pieniä. Eikä vanhan tavan mukaan lasinpuhaltajan rouvan sopinut muka töihin mennä, vaikka kyllä Ollikin sitten myöhemmin mieli muuttui.

Lasirinne

Talomiehenä siinä talossa olivat Vartiaiset, kun siihen muutimme, he olivat ihan mukavia ja siistiä ihmisiä, ja he pitivät siitä talosta hyvän huolen.

Meidän naapurissa asui seinän takana, Simojoki konttorista ja Happoset meidän alakerrassa toisessa kerroksessa, heillä oli kolme lasta. Ja Rautavuoret, heillä oli kaksi poikaa, Timo ja Esa, joka olikin meillä myöhemmin päivä hoidossa. Me asuimme siinä yksiössämme ainakin viisi vuotta.

Mutta kaikki me siinä asuimme sovussa ja herran nuhteessa, mitä lapset välillä nahistelivat, mutta kaikki sen asukkaat saivat leipänsä Lasitehtaalta. Muistan kun Olli-Pekka syntyi, juuri ja juuri vauvansänky mahtui sohvan ja sänkyjen väliin, mutta kyllä me hyvin mahduimme. Muistan kun siinä talossa asui paljon karjalaisia, ja olin heihin tutustunut. He toivat meille niin sanottuja ”rotinoita”, minä ihmettelin sitä. Minä hitaana hämäläisenä en meinannut sitä ymmärtää ollenkaan, mutta keittelin heille vain kahvia niiden leivonnaisten kera. Siihen mennessä olin tutustunut jo muihin lapsi perheisiin. Ainoa haitta puoli oli, kun talon päässä oli pesutuvat ja sauna ja sinne oli mentävä ulkokautta, se oli varsinkin talvella vähän hankalaa. Kerran minä kaaduin lumeen, kun kannoin pienenä Olli- Pekkaa sylissäni saunaan. Siellä minä sitten istuin takapuoli paljaana lumihangessa poika sylissäni, mutta onneksi ei meitä sattunut. Sitten kun Me asuimme siinä yksiössämme ainakin viisi onnellista vuotta, mutta sitten kun kuulimme että alakerrasta vapautuisi kaksio, me tehtiin tehtaan kanssa vaihto kaupat ja päästiin siihen muuttamaan. Tehtaalta tuli Rintaman Antti maalaamaan huoneet meidän mieleiseksi, niin pääsimme taas siihenkin jouluksi muuttamaan. Tiina aloitti koulunsa, ja lapset saivat oman huoneen ja nukkuivat kerros sängyssä päällekin. Muistan kun oma isäni tuli käymään meillä ennen joulua ja toi heille pienen joulukuusen, heidän huoneeseen, olivat he haltioissaan. Siinä kaksiossa me taas asuimme taas onnellisina muutaman vuoden. Siinä oli hyvä asua, ikkunat olivat kahteen suuntaan, siinä oli metsä talon takana, missä lapset leikkivät mielellään. Rantalaiset asuivat meitä vastapäätä, heillä oli neljä lasta ja heidän kanssaan olimme kaikkein eniten tekemisessä. Kävin Kaijan kanssa paljon marjassa ja olin heidän kioskilla myymässä kukkia. Muistan vielä senkin kun taloomme alkoi muuttaa paljon Ryttyläläisiä, he olivat myyneet talonsa ja tulivat Riihimäen tehtaalle töihin ja muuttivat siihen taloon.

Me ostimme ensimmäisen automme Wolkkarin niihin aikoina ja saimme autotallin siitä asuntomme alakerrasta.

Lasirinne

Olli täytti silloin 30 vuotta, muistan kun hänen vertaan pojat toivat hänelle kukkia, hän itse korjasi volkkariaan siinä alla autotallissa ja oli yllättynyt heidän vierailustaan Keitin tiettenkin pojille kahvit.

Elämä kulki taas omaa rataansa, lapset kasvoivat ja varttuivat, Olli-Pekka aloitti myös koulunsa, lasitetaan koulu oli siinä lähellä ja urheilukenttä jossa kävin heidän kanssaan luistelemassa talvella ja kesällä juoksemassa kilpaa.

Mutta kun kuultiin, että talon toisesta päästä taas vapautuisi 3 huonetta ja keittiö, niin oli taas Ollin lähdevä minun toivomuksesta, kun aloin itkeä tihuttaa, *lakki kourassa ja nöyränä, Paavo Kolehmainen puheille*. Mutta hän oli hyväntahtoinen ja mukava mies ja hänelle asunnon vaihtaminen taas sopi oikein hyvin, kun väliraha maksettiin. Hän käski meidän heti jo muuttamaan jouluksi isompiin tiloihin, vaikka ei me oltu vielä vaihto kauppojakaan konttorilla tehty. Hän sanoi, että kerkiää ne joulun jälkeenkin tekemään.

Niin me pääsimme taas, jo kolmannen kerran siinä talossa muuttamaan ja nyt toiseen kerrokseen, ja ihan sen talon toiseen päähän. Muistan, kun sitten teimme muuttoa sinne ja kannoimme tuolia sinne asuntoon, sen toiset asukkaat olivat parvekkeella huutelemassa, kuinka te uskallatte muuttaa, kun tulee öljy- riisi. Olli huuteli heille takaisin, emme kai sitten korkealta putoa jos se tulee ja kannettiin ulkokautta innolla huonekaluja sinne uuteen asuntoomme. Sitä nuorena on niin luottavainen ja elämää täysi ja luottaa että kyllä kaikki järjestyy.

Huoneisto oli kaunis ja valoisa, ikkunat kolmeen suuntaan ja juuri tehty remontti ja hyvässä kunnossa. Ainoastaan Tiina halusi maalata huoneensa mieluisaksi, niin Karjalaisen Erkki tuli sen Ollin kanssa maalaamaan, seuraavana kesänä, ennen hänen rippijuhlia. Hän oli mielissään kun sai vihdoinkin oman huoneen ja aloitti siihen aikaan lukion.

Olimme taas tyytyväisiä siihen asuntoon, ja nyt saunakin oli alakerrassa, ei tarvinnut enää sinne ulkokautta mennä. Siinä nyt alakerrassa asuivat Niemelän Risto perheineen. Heillä oli neljä lasta, yksi poika ja kolme tyttöä ja Niemelä oli aikoinaan myös silloin valitsemassa Riihimäellä presidenttiä.

Myös samassa rapussa asuivat Tauno ja Aune Tamminen. Aunehan oli sellainen legenda eläissään. Kerran kun keskustelin Tähdän Sylvin kanssa pesutuvalla, hän tulla tupsahti siihen ja alkoi tosissaan paasata: Missä kaksi naista kohtaa, siinä leuat hakkaa. Niin minä säikähdin, kun en häntä vielä silloin kunnolla tuntenut, että Aunehan ihmisenä oli erikoinen persoona.

Lasirinne

Erikoisesti muistan meidän ensimmäisen joulun siinä asunnossa. Kun odotimme joulupukkia hartaasti koko illan ja ei sitä kuulunut. Niin Olli lähti kisapirtille katsomaan missä pukki viiptyy, kun lapsetkin alkoivat väsyä odottamiseen. Kisapirtti oli siinä meidän lähellä, mistä pukin piti tulla, ei ollut pitkä matka. Mutta siellä asia selvisi, ja Ollille oli kerrottu, että Pukki oli kuulemma matkalla sammunut. Mutta onneksi sieltä sai vielä uuden pukin meille tulemaan ja joulu pelastettua.

Olimme todella tyytyväisiä ja onnellisia siihen asuntoomme, mutta ei mennyt montaakaan vuotta, kun sen jälkeen alkoi tulla mustia pilviä taivaalle ja sellaisia puheita, että lasinpuhallus loppuisi kokonaan tehtaalta. Mutta ei se vielä siinä vaiheessa iloamme pilannut, mutta sen verran säikähdin, että minäkin päätin lähteä töitä hakemaan. Sain Olli-Pekan hoitoon, senaikaiselle talonmiehelle Aune Paajaselle, kun hän oli juuri täyttänyt viisi vuotta. Pääsinkin heti onneksi töihin Laaksolle myyjäksi, ei ollut minä itään hätää, kun puhallus sitten aikanaan lasitehtaalta loppui, ja Olli muutti vielä Puistolaan, Airamille lamppuja puhaltamaan.

Mutta me asuimme siinä asunnossa tyytyväisinä, vielä monta vuotta, ennen kuin muutimme omaan taloomme. Mutta siitä talosta meille jäi onnelliset muistot, ne olivat elämämme parhaat vuodet mitkä siellä Lasirinteestä elimme. Lapset eivät olisi millään sieltä pois muuttaneet, kun olivat siellä koko lapsuutensa viettäneet. Tiina kävi vielä siellä kylvyssä, vaikka oli kaikki pois viety ja Olli –Pekka kävi vielä pitkän aikaa siellä lasitehtaalla kavereillaan.

Nytkin vielä, kun sen talon ohi joskus ajetaan, muistellaan tuossa oli ensimmäinen parvekkeemme ja tuossa toinen kotimme ja tuolla kolmas, ne olivat onnellisia aikoja kun siinä talossa asuimme.

Lasirinne oli hyvä paikka asua ja elää lasitehtaan varjossa.